

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: Q. T. L., narozený X, státní příslušnost X, t.č. bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 3

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 000070664,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě ze dne 20.1.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.1.2020 č.j. CPR-32011-2/ČJ-2019-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 20.1.2020 soudu doručenou prostřednictvím datové schránky téhož dne se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9.1.2020 č.j. CPR-32011-2/ČJ-2019-930310-V230, jímž žalovaný jako správní orgán příslušný podle § 163 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), projednal jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (tj. správní orgán I. stupně), ze dne 26.7.2019 č.j. KRPK-16272-57/ČJ-2019-190022 a rozhodl tak, že odvolání se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

2. **Žalobce v žalobě** zejména namítal, že obě rozhodnutí správních orgánů jsou v rozporu s právními předpisy, a to konkrétně § 2 odst. 1 odst. 4, § 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), a především v příkrém rozporu s ustanovením § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný nejenže sám tato ustanovení porušil, ale předně se nedostatečně zabýval odvolacími námitkami žalobce, respektive naprosto nesprávným způsobem právně posoudil jeho námitky proti rozhodnutí prvostupňového orgánu, toto rozhodnutí nedostatečně přezkoumal a tím, že neodstranil již zjevnou nezákonnost a nepřiměřenost prvoinstančního rozhodnutí, zatížil i zejména z tohoto důvodu své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Primární pochybení ve vztahu k zákonnosti celého procesu a prvoinstančního rozhodnutí samého spatřoval žalobce ve skutečnosti, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno v § 3 správního řádu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, kterýmžto řízením je bezesporu i řízení o správním vyhoštění, k tomuto navíc přistupuje povinnost správního orgánu, zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnosti ukládána, v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. Takto nedostatečně zjištěný skutkový stav pak vedl ke zmatečnosti celého rozhodnutí, kdy nalézací správní orgán zejména v zásadě postupoval na základě svých domněnek, a to převážně při hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Vzhledem k vágně zjištěnému stavu věci tak nalézací správní orgán ani nemohl přezkoumatelným způsobem posoudit zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť na základě zjištěného si o tomto nemohl vytvořit ucelený přehled. Právě oné posouzení přiměřenosti bylo správním orgánem provedeno přinejmenším nedostatečně, formalisticky a značně alibisticky. Správní orgán sice zjistil skutečnost, že žalobce pobýval na území bez platného víza 1 den, avšak nehodnotil v prospěch jeho snahu o vyřešení své pobytové situace, když po uplatnění všech možných právních prostředků k legalizaci svého pobytu se dobrovolně dostavil na policii. V souvislosti s tím, žalobce poukázal na to, že jeho neoprávněný pobyt v délce 1 dnu svědčí o skutečnosti, že měl snahu a zájem o řešení problému s pobytovou situací a dobrovolné dostavení se na policii lze vnímat jako okolnost snižující závažnost jeho protiprávního jednání. Z výpovědí celé rodiny vyplývá, že žalobce s dětmi udržuje pravidelný a stabilní kontakt a v době, kdy to bylo možné, i přispíval na jejich výživu částkou vyšší než, která mu byla uložena soudem.

Dále žalobce namítal, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami brojícími proti nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán je navíc povinen při rozhodování o správním vyhoštění posuzovat nejen dopady do rodinného života cizince, ale také dopady do soukromého života dalších osob, tedy v daném případě rodiny žalobce. V tomto směru však úvahy správního orgánu v odůvodnění napadeného rozhodnutí z hlediska přiměřenosti jsou zcela nedostatečné a v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní vyhoštění v délce 3 měsíců je nepřiměřeným opatřením, které nutně zpřetrhá žalobcovy zdejší vazby. V daném případě je na místě vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území, kdy právě na obdobné případy má tento institut dopadat, nicméně správní orgány takovou možnost odmítly s pouhým paušálním odůvodněním, které rozhodně nemůže vyhovět požadavkům, které na odůvodnění kladou právní předpisy, přestože mu byla několikrát navržena. Žalobce na podporu svého tvrzení poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**), a to rozsudky ze dne 6.12.2007 č.j. 1 As 38/2007-80 a ze dne 22.11.2007 č.j. 1 As 39/2007-72. Dále ze spisového materiálu

vyplývá, že žalobce se po celou dobu zdejšího pobytu snaží a aktivně podniká potřebné kroky k zachování legálnosti svého pobytu. Má zde celou nejbližší rodinu, a to své dvě děti. Otázka posouzení přiměřenosti dopadů do rodinného a soukromého života není dle relevantní judikatury správních soudů otázkou správního uvážení, ale aplikací neurčitého právního pojmu. Jinými slovy pokud je zjištěno, že by rozhodnutí bylo pro žalobce nepřiměřené, pak nemá správní orgán prostor pro jakékoliv správní uvážení, ale je povinen rozhodnutí o vyhoštění nevydat (blíže viz kupříkladu rozhodnutí NSS sp.zn. 5 As 102/2013 či rozhodnutí sp.zn. 3 Azs 240/2014). Dále žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 24.7.2015 č.j. 3 Azs 240/2014, kde NSS de facto judikoval, že pokud jsou dány důvody pro zastavení řízení z důvodů nepřiměřenosti do rodinného a soukromého života a správní orgán správní řízení z tohoto důvodu zastaví a zároveň se nedojde k dalším změnám (kromě opětovného nelegálního pobytu), není na místě rozhodnout jinak než řízení opětovně zastavit ze stejných důvodů. Dle žalobce výše citovaný rozsudek lze jednoznačně aplikovat na jeho případ, na základě čehož je rozhodnutí zcela jednoznačně nezákonné právě vzhledem k chybnému posouzení zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně požadoval přiznání náhrady nákladů řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a plná moc.)*

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 9.1.2020 č.j. CPR-32011-2/ČJ-2019-930310-V230** bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **správní orgán I. stupně**), ze dne 26.7.2019 č.j. KRPK-16272-57/ČJ-2019-190022, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a současně byla stanovena doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen **EU**) na 3 měsíce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění, neboť pobýval na území České republiky (dále jen **ČR**) bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Ze spisového materiálu a z dostupných informací systémů Policie ČR bylo žalovaným zjištěno, že žalobce se dne 20.2.2019 dostavil ke správnímu orgánu I. stupně. Následnou kontrolou bylo zjištěno, že žalobci byl dne 23.1.2019 vylepen výjezdní příkaz č. AKT0172465 s platností od 23.1.2019 do 18.2.2019 (délka pobytu 27 dní). Výjezdní příkaz byl vydán u Ministerstva vnitra Odboru azylové a migrační politiky České republiky (dále jen **OAMP**), neboť žalobci skončila platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, kde pobývá od roku 2010, a to na základě dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny s manželkou, který byl žalobci prodloužen do 31.8.2017. Během této doby se zaregistroval jako osoba samostatně výdělečně činná, protože manželka otěhotněla a začal podnikat. Až v době, kdy mu končila platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, se dostavil na OAMP a tam zjistil, že si měl požádat o změnu účelu pobytu na podnikání. Proto využil služeb advokáta a prostřednictvím jeho si zažádal o změnu účelu pobytu na podnikání a o trvalý pobyt. O změnu účelu pobytu si požádal dne 27.7.2017, tato žádost byla zastavena usnesením ze dne 12.9.2017 č.j. OAM-20274-10/DP-2017, proti tomuto usnesení se odvolal ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen **Komise**), která rozhodnutím č.j. MV- 140247-4/SO-2017 odvolání zamítla. Proti uvedenému rozhodnutí Komise podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni a ten rozsudkem č.j. 57 A 7/2018-35 žalobu zamítl, poté proti němu podal kasační stížnost, kterou NSS zamítl a rozsudek nabyl právní moci dne 19.3.2019. Žádost o trvalý pobyt si

žalobce podal dne 2.11.2017 a ta mu byla zamítnuta. Žalobce proti tomuto rozhodnutí o zamítnutí podal odvolání ke Komisi, která rozhodnutím č.j. MV27748-5/SO-2018 odvolání zamítla. Také žaloba proti tomuto rozhodnutí Komise byla u Krajského soudu v Plzni č.j. 57 A 67/2018-37 zamítnuta. Z důvodu, že žalobci nebyl povolen dlouhodobý ani trvalý pobyt na území ČR, byl mu udělen výjezdní příkaz s platností do 18.2.2019. Jelikož žalobce nedisponoval žádným pobytovým oprávněním na území ČR, bylo dne 20.2.2019 zahájeno řízení o uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Jelikož v průběhu řízení nebyly zjištěny skutečnosti, kterými by byla splněna podmínka § 119a odst. 2 zákon o pobytu cizinců, dne 26.7.2019 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. V rámci vedeného správního řízení bylo šetřením správního orgánu I. stupně jednoznačně doloženo a v napadeném rozhodnutí odůvodněno, že protiprávním jednáním, se žalobce dopustil porušení právních předpisů, a za daných okolností je vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené vzhledem k porušení právní povinnosti cizince. Doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v zákonném rozmezí. Pro hodnocení případné existence důvodů, které by cizinci znemožňovaly vycestování, si správní orgán I. stupně v souladu s požadavkem ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, na jehož základě pak žalobci také stanovil dobu k vycestování z území ČR.

K nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince žalovaný mimo jiné uvedl, že ze spisového materiálu bylo zjištěno, že žalobce má na území dvě děti, které jsou držitelem povolení k trvalému pobytu a žijí s matkou (bývalou manželkou žalobce). Z protokolu sepsaným s bývalou manželkou vyplynulo, že ve společné domácnosti nežijí 5 let, na výchově se podílí tím, že měsíčně platí alimenty ve výši 5.000,- Kč, což je o něco málo víc než žalobci určil soud a párkrát do měsíce je navštíví a vezme je na procházku. Dále bývalá manželka uvedla, že kdyby musel žalobce vycestovat, nemělo by to žádný vliv na její život, jen si myslí, že kdyby onemocněla, tak by se neměl kdo starat o děti. Z protokolu sepsaného s dětmi žalobce bylo zjištěno, že žalobce je bere na nákup a na výlet, ale nevolají si a ani k němu nejezdí, děti pouze ví, že bydlí v X. Z protokolu sepsaným s žalobcem bylo zjištěno, že bydlí v X, kde žije společně s krajany. S dětmi zajede na výlet nebo na procházku, ale matka dětí nesouhlasí, aby byly s ním delší dobu, takže se vidí jen ten den. Žalovaný dále konstatoval, že ze spisového materiálu je zřejmé, že po celou dobu (od roku 2017) je žalobce zastupován ve věcech pobytu právním zástupcem a byť podal proti rozhodnutí OAMP odvolání, musel počítat s variantou, že bude muset odcestovat z ČR a potencionální rodinné nebo soukromé vazby se budou s vysokou pravděpodobností v budoucnu realizovat mimo území ČR. Žalovaný také uvedl, že cizinec neoprávněně pobývající na území jako fyzická nebo právnická osoba nemá možnost na území ČR vykonávat (provozovat) pracovní činnost či provozovat dani podléhající činnost. Veškeré své záležitosti může žalobce v době své nepřítomnosti svěřit do správy např. bývalé rodiny či jiného správce majetku. Žalobce pouze svým vlastním jednáním a konáním, které mělo za následek zrušení dlouhodobého pobytu na území ČR, ovlivnil svůj budoucí život.

Z dikce ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že při splnění podmínek zakotvených v tomto zákonném ustanovení vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění, a to vždy s přihlédnutím k přiměřenosti zásahu přijatého opatření do soukromého a rodinného života cizince. V tomto případě správní orgán po zohlednění všech okolností případu neshledal, že by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a proto nebyl dán zákonný

důvod k překvalifikování předmětného řízení dle ustanovení § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců na řízení o povinnosti opustit území. V průběhu vedeného řízení bylo vytýkané protiprávní jednání žalobce jednoznačně prokázáno. Za daného stavu došlo k naplnění předpokladů pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo zjištěno, že cizinec na území ČR pobývá bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn, proto bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí ze dne 26.7.2019 potvrzeno. V tomto ohledu žalovaný současně odkázal na judikaturu NSS, a to rozsudek ze dne 23.2.2012 č.j. 9 As 102/2011–80.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 24.1.2020** plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro něž bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydaného ze dne 26.7.2019 č.j. KRPK-16272-57/ČJ-2019-190022, kterým bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že v napadeném rozhodnutí se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 174a citovaného zákona. Délka uloženého správního vyhoštění byla žalovaným stanovena v zákonném rozpětí. Za daných okolností nelze od uložení správního vyhoštění upustit, a v daném případě je třeba shledat napadené rozhodnutí jako přiměřené opatření, tedy napadené rozhodnutí je plně v souladu se zákonem. Žalovaný neshledal ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení, proto závěrem navrhl zamítnutí žaloby.
5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 9.1.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 24.1.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle doručky z datové schránky bylo napadené rozhodnutí ze dne 9.1.2020 žalobci doručeno dne 9.1.2020.
6. **V podání ze dne 3.2.2020** Městský úřad Cheb, jako opatrovník osob zúčastněných na řízení – nezl. dětí žalobce X, nar. X a nezl. X, nar. X, sdělil, že nebude v tomto řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení a současně se omluvil z jednání.
7. **Podáním ze dne 24.2.2020** se žalovaný omluvil z jednání, jelikož ve stanovený den není možné zajistit účast příslušného pracovníka a současně plně odkázal na písemné stanovisko.
8. **Ústního jednání konaného dne 5.3.2020** se zúčastnil žalobce a jeho zástupce, žalovaný se z jednání omluvil. Zástupce žalobce odkázal na podanou žalobu a zejména zdůraznil žalobní námitku vztahující se k zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Závěrem zástupce žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení, současně požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.
9. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.),** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). **Dle § 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). **Dle § 31 odst. 2,**

3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

10. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9.1.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
11. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán nedostatečně zjistil stav věci, když důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale opomněl zjišťovat skutečnosti v jeho prospěch. Kvůli nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu pak ani nemohl řádně posoudit zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Zdejší soud má za to, že správní orgán v průběhu řízení shromáždil dostatek podkladů pro své rozhodnutí. Co se týče otázky nelegálního pobytu žalobce na území, tato byla dostatečně prokázána hned v úvodu řízení a nebyla žalobcem nikdy rozporována. Jedná se tedy především o to, zda správní orgán shromáždil dostatek informací, aby mohl posoudit celkovou přiměřenost rozhodnutí a především pak jeho dopad do rodinného života žalobce. V tomto případě lze odkázat na str. 5-8 napadeného rozhodnutí žalovaného i na str. 5-7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pokud se jedná o soukromé a rodinné vztahy účastníků řízení, má správní orgán jen omezené možnosti zjišťování podrobností a je do značné míry odkázán na jejich součinnost. Žalovaný provedením lustrací v evidencích zjistil celkovou délku jeho pobytu na území a především, že na území pobývá též jeho bývalá manželka a nezletilé děti, které žalovaný přibral v řízení jako vedlejší účastníky řízení. Současně žalovaný postoupně k výsledku předvolal žalobce, dále bývalou manželkou a i obě nezletilé děti. Všichni zúčastnění tedy měli možnost se k zásahu do jejich rodinného života vyjádřit a uvést skutečnosti ve prospěch žalobce. Vazby k dětem správní orgány nezpochybnil, jak vyplynulo z výpovědí žalobce, bývalé manželky i dětí, žalobce platí alimenty (výživné na děti), děti občas vezme na procházku nebo jim něco koupí. Fakticky o děti žalobce nepečuje a nežije s nimi ve společné domácnosti a současně s nimi ani neudrzuje telefonický kontakt. To že nerespektoval zákony ČR, vedlo k tomu, že nebyl žalobci povolen dlouhodobý ani trvalý pobyt a svým jednáním tudíž sám ohrozil svůj rodinný a soukromý život. Zdejší soud se tedy s posouzením přiměřenosti dopadu do rodinného a soukromého života zcela ztotožňuje s názorem správních orgánů a dle názoru soudu tedy byl skutkový stav zjištěn dostatečně, když správní orgány shromáždily v průběhu řízení dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí.
12. Dále soud neshledal uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 měsíců za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou je ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 3 roky (srov. § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců). Správními orgány uložená doba správního vyhoštění v délce 3 měsíců se tak pohybuje v minimální výši zákonem stanovené maximální doby. Na této skutečnosti nic nemění ani žalobcem poukazovaná délka neoprávněného pobytu na území ČR v rámci jednoho dne. S ohledem na to soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 14.3.2018 č.j. 1 Azs 416/2017-29, kde NSS neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR i v řádu několika hodin.
13. Soud dále podotýká, že dle konstantní judikatury NSS rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje

správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek NSS ze dne 31.1.2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31. V daném případě přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek uložení správního vyhoštění.

14. Soud se plně ztotožnil se závěry žalovaného, když napadené rozhodnutí neshledal nezákonným a v rozporu s namítanými ustanoveními správního řádu a zákona o pobytu cizinců. V žalobě byly také obsaženy obecné námitky spočívající v porušení § 2 odst. 1 a odst. 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a dále § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, soud však neshledal namítaná porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Žalovaný v řízení postupoval v souladu se správním řádem i zákonem o pobytu cizinců a zdejší soud se s jeho závěry v napadeném rozhodnutí zcela ztotožnil, tudíž rozhodnutí neshledal nezákonným a v rozporu s namítanými ustanoveními. Podklady, které žalovaný obstaral v průběhu správního řízení, byly vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem dostačující a současně žalovaný své úvahy řádně a přezkoumatelně odůvodnil.
15. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**).
16. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 5. března 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně